

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶναν.

Χίλια κι' ἑννιακόσα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγμα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Εικοσιτέσσαρες Φεβρουαρίου,
παῦσις κι' ἀνάπαυσις Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ἑπτακόσα σὺν εἰκοσιῆν,
προσευχῇ, νηστεία, κι' ὦχ! ἀμάν, κι' ἄς φέξη.

**Μαντῶν Ἀντῶν, τρανὴ Γαλλίς,
κι' ὁ ξεναγὸς ὁ Φαούλις.**

Φ.—Εὐάνδρου χώρας ἔπαυλα παγκράτιστα πατεῖς,
ὅπου λαὸς μεγάλτιμος καὶ γαῦρος νικητῆς,
πατεῖς τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τὸν ἀργητὰ Κολωνόν,
ποῦ σήμερον, κυρία μου, καθίνας τὸν κοπρίζει
συμπατριώτης πούρος,
καὶ φωσφορίζον οὐρος
ὅπὸ τὰς δάφνας τὰς χλωρὰς ἡρίως κελαρύζει.

Πατεῖς αὐτὴν, Μαντῶν Ἀντῶν, τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα,
πατεῖς τὴν μυριόκοπον κι' εὐήλιον φυλλάδα,
ποῦ μαίνεται Διόνυσος μέγας Βακχιώτης,
κι' ὅταν ἐπίκειτ' ἐκλογῶν
λασσωτήριος ἀγῶν,
κι' ὁ ψηφοζῆτης κραταιῶζ, μεθ' κι' ὁ ψηφοδότης.

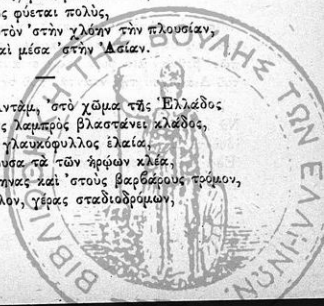
Πατεῖς τὴν γῆν τῆς δράσεως καὶ τῆς δοξομανίας,
ποῦ θάλλ' ἡ δάφνη μόνη της ὅπ' ἀγνας οὐρανίας,
στεφάνωμα σημερινὸν μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
Στρατηλατῶν, Πολιτικῶν, Ρητόρων, Καρναβάλων.

Τὸ πᾶν ὡς γάλα καὶ χιών, γιουρτι καὶ μιζήτρα,
δὲν τρέφουν ἀπνοι πηγαὶ τοῦ Κηρσιῦ τὰ ρεῖθρα,
καὶ μόνον εἰς καιροῦς βροχῶν ὁ ποταμὸς ὀγκοῦται
κι' οὕτως εἰπὲν τῆς πόλεως τὸ πλεῖστον θαλασσοῦται.

Κι' ἐπιτροπῶν ἐπιτροπαὶ ρητορικὴν διδάσκουν
πρὸς πηγομένους ἐκλογεῖς
τῆς ἐναλίου ταύτης γῆς,
στεῖραι δὲ κρήναι σήμερον ἐνθὲν κάκειθεν χάσκουν,
κι' οὔτε νερὸ δὲν κουδαλοῦν ἀπ' τοῦ Βοριᾶ τῆ βρῦσι
'στὴν Ἀδριάναν τὴν παχεῖά τὴν ὥρα ποῦχει πλύσι.

Ἐν τούτοις, φίλη μας Γαλλίς,
καὶ χάρτος φέεται πολὺς,
ἀλλὰ καὶ πάγκαλον φυτὸν 'στὴν γλῶσσην τὴν πλουσίαν,
οἶον δὲν φέεται ποτὶ καὶ μῖσα 'στὴν Ἀσίαν.

Μόνον εἶδῶ, Μαντῶν Ἀντῶν, ὅτῳ χῶμα τῆς Ἑλλάδος
ἐγῆρας κι' αὐτοποίητος λαμπρὸς βλαστάνει κλάδος,
ἢ παιδοτρόφος δηλαδὴ γλαυκοφύλλος ἐλαία,
μετὰ τῆς δάφνης στέφουσα τὰ τῶν ἡρώων κλέα,
γεννώσα 'στους μισέλληνας καὶ 'στους βαρβάρους τσομον,
μέγα κομμῆτων σύμβουλον, γίρας σταδιοδρομῶν,

πού και 'στό ζῦδι κάπποτε τὴν βάζουν γιὰ τούρισι...
 δεχθῆτε κλιθῶν ἐξ αὐτῆς καὶ 'πίστε μας μερσί.

Πατεῖς τὴν γῆν, ποῦ τὸ μαλὸ τοῦ καθενὸς γανόνεται,
 καὶ πᾶς Ρωμηὸς δεξομανῆς,
 ἄλλοδαπὸς ἢ γηγενῆς,
 μὲ δάφνην ἢ μὲ κόνιν μονάχος στεφανώνεται.

Πατεῖς τὴν γῆν τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν κυνοαἰμῶν...
 δεχθῆτε δάφνας βαλερᾶς εἰρήνης καὶ πολέμων.
 Προσέρχεται κι' ὁ Φαουλιῆς νὰ σὰς τὰς ἐγγυρήσι...
 δὲν ξέρω σὲς ἂν κάνετε στιράδο 'στό Παρτεῖ,
 πλὴν ἂν ποτὲ σὰς κάμετε τοιοῦτον φαγητῶν,
 ποῦ τόσον συνειθίζεται καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
 τὴν δάφνην μὴν ζεγάρισε τῶν γὰρῶν νικητῶν...
 τὴ νόστιμα ποῦ γίνονται μὲ δάφνας τὰ στιράδα!

Πατεῖς τὴν γῆν, ποῦ τὴν κοσμοῦν ἀθάνατα τιμῆν,
 ποῦ πάντα Φοῖβος φλογερὸς τὰς κεφαλὰς θερμαίνει,
 ἥλιος, ποῦ καίει δυνατὰ καθὼς 'στους παλαιοὺς χρόνους,
 ἥλιος γιὰ τοὺς τεμπληδῆς καὶ γιὰ τοὺς φαμπαρόνους.

"Ἡλιος, ὅπου ζεσταίνομε τῆς ραχοκοκκαλιαῖς
 στεφανωμένοι μιά χαρὰ μὲ δάφνας καὶ μ' ἔλτραις,
 ἥλιος, ποῦ φθάνει μίς 'στῆς γῆς τὰ σπλάγχνα τὰ βαθεῖα,
 καὶ βγαίνουν 'στὸν περίπατο μπαστούνια καὶ σπαθιά.

"Ἡλιος ἐλάκερος, χρυσοῦς,
 ποῦ φθάνει μόνον καὶ μισὸς
 νὰ διαλύσῃ κρύσταλλα καὶ παγιτῶν ὄρη,
 καὶ νὰ φουρᾶσῶν Ἕλληνας ἐκ τούτων δαφνηφόροι.

"Ἡλιος οἱ κάμπον καὶ βουνά,
 ποῦ δρᾶσιν ἀδρανή γενεῶ,
 Καρναβάλον πολυμικρὸν
 καὶ μένος Καρναβαλικῶν,
 ἐξάφνης, μαχαίρωματα, φωνάρες, νταϊλίκια,
 συζήτησι μὲ καργιλι, βρωμάρυγαις, σκουλήκια.

"Ἡλιος λαμπρὸς, ποῦ κι' οἱ Ρωμηὸι θαμβῶνονται πρὸ τούτου,
 καὶ πᾶς Φιλέλλην ἀδειφὸς
 πέρινε θερμότητι καὶ φῶς
 ὡς ἔπαθλον πολῦτιμον τοῦ φιλελληνισμοῦ του.

Λοιπὸν καὶ σὲς, Μαντᾶμ Ἄνταμ, ἀφοῦ Φιλέλλην λέγεσθε
 καὶ δι' αὐτὴν τὴν κάμινον ἐκ Παρισίων φλέγεσθε,
 θερμάνετε τὸ σῶμα σὰς μαζὶ μας ἰδοῦ πέρα
 νὰ πᾶτε 'στὴν πατριδα σὰς Φιλέλλην θερμότερα.

'Ἰδέτε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ βράχους θαυμασιούς!...
 βεβαίως θάγειν γνωστοὶν καὶ μίς 'στους Παρισίους
 πὸς 'βρῆκαν μιά φορὰ νεκρῇ σ' αὐτὰ τάρχητα μέρη
 τοῦ Διαδόχου τὴν νταντᾶ, ποῦ τὴν ἔλεγαν Μαίρι.

Νὰ κι' ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, τῶν Φράγκων τὸ παλλάδιον,
 ἰδοῦ τὸ Σέγγιον τὸ γνωστὸν, πετροπολιμῶν στάδιον.
 'Ἐδῶ μαγγῶν σφενδονητῶν λιθοβολοῦνται πλῆθη
 κι' ἀκούονται συρίζοντες τῶν Παρθενῶν λίθοι.

Κυττάετε πῶς πολυμῆ σφριγῶσα μαγγαρία,
 κι' ἀφοῦ Φιλέλλην λέγεσθε, παρακαλᾶ, κυρία,
 νὰ πᾶμε πλησιέστερον τοῦ γαρηνοῦ ἀγῶνος
 νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι σὰς μὲ πῆτρα Παρθενῶνος.

Πάρτε καὶ σὲς γιὰ σουβενίρ δὴο τρεῖς παλῆαις κοτρώνας...
 νὰ τὸυ Θεοῦς ὁ ναὸς... τριανταθῶ κολώναις.
 Δὲν ξέρω καὶ καλὰ καλὰ νὰ σὰς πληροφορήσω,
 γιὰτι ποτὲ δὲν ἔτυχε κι' ἐγὼ νὰ τῆς μετρήσω.

'Ἐν τούτοις σὲς ἂν θέλετε, φιλάρχιος Σινιόρα,
 ποῦ τόσον αἱ Γαλλίζουσι σὰς ἐκτιμοῦν Ἀθῆναι,
 μίαν πρὸς μίαν ἀκριβῶς μετρήσεται τῆς τώρα,
 καὶ 'πίστε μου παρακαλᾶ κι' ἐμῖνα πόσαις εἶναι.

Πλὴν πρὸς τὸ μῆμα στρέψατε τοῦ παλαιοῦ Φιλοπάππου,
 ποῦ τῶρ ἀναδασίνεται καὶ σπέρνου κάπου κάπου.
 Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γενῆ τὸ δάσος τῆς Βουλῶνας,
 ποῦ θὰ προσέρχῃ εὐγενῶς νὰ μὴν τὸ βεβηλῶνς,
 καὶ σὺνδενδροὶ καὶ κρημαστοὶ τῆς Βαβυλῶνος κῆποι,
 καὶ μοναχὰ τῆς γνώσεως τὸ δένδρον θὰ μὰς λείπῃ.

Τὸν πόθον ἐξέφρασατε, τρεῖς κῆμι φὸ κοκκῶνα,
 νὰ κάμετε προσκαλιὰν ἀπὸ τῶν Παρθενῶνα.
 Ἐγὼ καμμίαν προσβολὴν 'στὸν πόθον σὰς δὲν βλέπω
 καὶ ταῦτην τὴν προσφῶνησιν πρὸς σὰς τὴν ἐπιτρέπω.

Κι' ἂν εἰς αὐτὸν ἀνερχόμην κᾶν Γάλλοι κᾶν Γαλλίδες
 καὶ ρητορεύουσι Γαλλιστὶ σ' ἱμάς τοὺς κουρελῆδες,
 μὴ τάχατε θ' ἀνακστήθῃ μπροστά μας ὁ Φειδίας
 νὰ 'δῆ κι' αὐτὸς ἐγκαλλισθῆν τὸν χρόνον τὸ σαράβαλο;...
 πλὴν ἂς ἀφήσωμιν, Μαντᾶμ, αὐτὰς τὰς ἀνθίας...
 κριμα ποῦ δὲν προφθάσῃ νὰ 'δῆτε τὸν Καρναβάλο.

"Ἄς γίνωμιν ἄγιο τοῦ συρμοῦ κι' ἡ σάπιας ἢ κολώναις...
 ἰδοῦ τὰ Τσαρουχάδικα καὶ τσαρουχοβελώναις.
 Ἐδῶ τσαρούχια ράβονται γιὰ τοὺς Σταυραετοῦς,
 ποῦ 'στό Παρὶ θὰ μάθατε βεβαίως καὶ γι' αὐτούς.

Τέτοιμα 'φοροῦσαν ἄλλοτε τρανοὶ μας περισσοί,
 ποῦ δὲν μιλοῦνται σήμερα σὺν τοὺς Μομορανοῦ,
 τέτοιμα 'φοροῦσαν ἄλλοτε κι' ἐπαιζῶν τὸν αὐτὸ
 αὐτοὶ ποῦ τρέχουν σήμερα μίς 'στό Φοντενεβλό.

'Ἐξίστασθε, κυρία μου, κι' ὁ νοῦς σὰς ἀπορεῖ
 πῶς φουστανεῖλα σήμερα κανένας δὲν φορεῖ.
 Σὰς ἀκουσα κι' ἐγέλασα, κυρία... χὰ χὰ...
 χορεύει πᾶ ντὲ πατινιέρ κι' ὁ γυῖος τοῦ τσαρουχᾶ.

Κι' ἂν ἔλιθε μετὰ καιρῶν 'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
 ἴσως μεγάλ' ἀγάλλματα νὰ 'δῆτε 'στὴν Ἑλλάδα
 φουστανεῖλα παλαιῶν καὶ τσαρουχοπρογόνων
 μὲ ρεδιγῶτα τοῦ συρμοῦ, μὲ σμῶν ἢ βελᾶδα.

Πολλὰ θ' ἀλλάξουμιν ἀλθῶς εἰς τὸν κοτρώνα μῖσα,
 κι' ἴσως ν' ἀγαμᾶτωσωμιν κι' αὐτὸν τὸν Παππα-Φλέσσα
 καὶ τὸν ψιμένο Διάκο
 μὲ γάντια καὶ μὲ φράκο.